

קבוע בענף מסוים, לפי נטיותיהם. לי לא הפריע סידור כזה והייתי מוכן לעבוד בכל מקום שהוצבתי, כיון שהפנמתי את המושג הקיבוצי שכל עבודה מכבדת את מבצעה ומרוממת את אישיותם.

אחת מן העבודות שבצעתי, שבה היה שילוב של חינוך ועבודה הייתה בהקמת "משק הילדים", מין קבוץ קטן בו ילדי המשק, אחרי שעות הלימודים היו מקדישים מספר שעות לעבודה במשק הנדון, בפינת הקבוץ ושם היו לומדים לעבוד, מבחינה מעשית, בענפים השונים שהקמנו, כמו גן-ירק, נוי(פרחים) וטפול בבעלי-חיים.

נוסף לזה, בזמן הפנוי, פעלתי בחיים התרבותיים ובמשך שנים ריכזתי את ועדת התרבות, כולל יוזמתי להוציא לאור את "מבע", עיתון פנימי של הקבוץ. כמו כן בהיותי אוהד כדורגל השתתפתי בהרכב של "הפועל ברור חיל". בהתחלה זכינו ברציפות בשלושה משחקים וערכנו חגיגה בחדר-האוכל...ומאז התחלנו להפסיד.

"קול ציון לגולה"

בתחילת שנות ה-60 קבלתי הצעה להחליף את החבר אביתר(זיגי) פריזל בעריכה ובהקלטת תכנית רדיו בפורטוגזית עבור "קול ציון לגולה" ב"קול ישראל". התכניות האלו התמקדו בידיעות על ישראל, השמעת שירים ישראליים, אשר היינו מקליטים בסרטים ושולחים לתכניות היהודיות ברדיו בברזיל, במיוחד לסאו פאולו. ההקלטות התבצעו בירושלים. בקשנו חופשה מהקבוץ, עברנו לירושלים וב-20.3.61 נולד לנו הבן הבכור, ניר ב"הדסה", אז במרכז העיר ירושלים. כבר היינו חצי שנה בחופשה מהקבוץ והחלטנו לחזור.

המשכתי לנהל את התכניות הללו ופעם בשבוע, נסעתי, לרוב ב"טרמפים", מהקבוץ לירושלים ובחזרה.

בשלב מסוים ראיתי שקשה להמשיך בנסיעות הללו והפסקתי את העבודה הזו, אם כי יצא לי לחזור אליה באולפני "קול ישראל" בתל אביב, כאשר האחראית לתכניות לאמריקה הלטינית, שרה יואל, פנתה אלי בבקשה לשתף פעולה לעוד כשנה, ואז החלפתי בתפקיד את חברי עמנואל קורינלדי.

בחזרה לקבוץ

חודשיים לאחר חזרתנו לקבוץ התחילה בעיה בריאותית אצל ניר (שלשולים לא מוסברים) והוא הובהל לבית חולים קפלן, סמוך לרחובות, ונשאר שם מגיל חודשיים וחצי ועד גיל 7 חודשים. אמי, שהגיעה מברזיל לברית ושהתה בקבוץ הייתה מאוד מודאגת כיון שבהגיע תאריך חזרתה לברזיל ניר שהה עדיין בבית החולים. אמי אמנם התרשמה לטובה מחיי הקבוץ אבל להשאיר נכד בבית חולים מדאיג בהחלט. שושנה הייתה נוסעת כל יום לבית החולים (אז לא אפשרו ללון ליד הילד החולה וכולנו דאגנו מה יהיה).